

Listy

**z Rokycan
7-8/2011**

Aktuální hesla:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně!

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15. Jen pro vnitřní potřeby
Na internetu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese
<http://kscmplzen.cz>

Co bude s Vojenským újezdem Brdy?

Stanovisko KSČM o Brdech

Beroun 28. června 2011

„Na základě informací v některých veřejných sdělovacích prostředcích a informací od zastupitelů KZ Středočeského a Plzeňského kraje za KSČM o uvažovaném zrušení Vojenského újezdu Brdy s reálnými dopady:

1) sdílíme obavy obyvatel obcí sousedících s tímto újezdem z provedení jeho tzv. parcelace mezi právnické a fyzické osoby (navrácení zalesněných i nezalesněných pozemků, rybníků, dalších vodních zdrojů aj.), v jehož důsledku by došlo k narušení stávajícího rázu i charakteru krajiny, k možnému znečištění či devastaci zdrojů pitné vody, ohrožení fauny i flóry (čáp černý, křivka, orel mořský, rys ostrovid a řada dalších vzácných a chráněných živočichů);

2) navrhuje a podporujeme:

-zachování stávající rozlohy, přírodního rázu i charakteru újezdu,

Újezd ponechat i nadále ve vlastnictví státu či ho předat do vlastnictví Středočeského a Plzeňského kraje,

3) Vytvořit CHKO se stanovením přísných pravidel pro těžbu dřeva, turistický ruch, ochranu fauny a flóry,

Vyzýváme zastupitele KZ Středočeského i Plzeňského kraje za KSČM k urychlenému, jednotnému, aktivnímu i věcnému jednání s cílem zamezit narušení stávající celistvosti, stávajícího rázu i charakteru Vojenského újezdu Brdy.“

S tímto stanoviskem plně souhlasí i OV KSČM Rokycany, Příbram a Plzeň-jih. Rovněž lze konstatovat, že s tím rozhodně souhlasí i většina obyvatel Podbrdská, kteří by nechtěli, aby z této krásné krajiny stala v budoucnu bezúrodnou arénou soukromých podnikatelů.

Poznámka redakce Listů:

Co by se stalo v případě „parcelace“ Brd?

Z údajů kroniky Rokycan: „Brdská střelnice 1926: Denní listy 23. a 24. února 1926 přinesly zprávu, že **ministrská rada rozhodla o zřízení dělostřelecké střelnice**. Tím všechny akce i snahy vědeckých institucí, např. České akademie hozeny do koše, neboť vojenská správa uznala, že tak musí být. **Dne 27. února dlel pan prezident, generální štáb a všichni ministři (kromě ministra vnitra) v Brdech** a prohlíželi kraj, v němž měla být vybudována střelnice. - Čsl. botanická společnost konala 19. dubna schůzi o zřízení střelnice a podala odpověď na dobrozdání MNO shodnou se stanoviskem ČA. V debatě, již se zúčastnili prof. Dr. Daneš, prof. Maximovič, doc. Dr. Klika, doc. Dr. Kořínek a dr. Procházka, uvedeny některé okolnosti týkající se následků odlesnění a místního klimatu, na něž bude střelba nepříznivě působiti. **Pro dělostřeleckou střelnici v Brdech byly již v dubnu od SPÚ (Státního pozemkového úřadu) vypověděny části lesů na všech zúčastněných velkostatkách a to na velkostatku Hořovice 4200 ha, Hluboší 450 ha, Rožmitálu 3200 ha, Dobříši 3000 ha, Zbirohu 8000 ha, tj. celkem 19.450 ha.** SPÚ během r. 1926 většinou sjednal dohodu s majiteli pozemků, jež byly vyhlédnuty pro střelnici. Dne 1. října 1927 měl je převzítí najednou pro vojenskou správu, která však dostala již povolení konati tu přípravné práce. MNO zadalo provedení příslušných prací firmě Belada.“ (Kronika fol. 76)

„**Brdská střelnice 1928:** V červnu 1927 převzato od velkostatku Hluboše 391 ha půdy, v listopadu od Dobříše 3722 a od Rožmitálu 3252 ha, v prosinci od Hořovic 4577 ha a v lednu od Zbiroha 8510 ha, takže celá plocha převzatá vojenskou správou měří 20.452 ha. Na zabraných lesních plochách se kácí, upravují se cesty a jedna cílová plocha. Současně se staví retenční nádrž, upravují rybníky a regulují potoky. - V květnu se do našich kasáren nastěhovalo triangulační oddělení Vojenského zeměpisného ústavu v Praze, aby tu provádělo zaměřování pro brdskou střelnici.“ (2. května 1928, str. 91).

Je tedy otázkou, zda při případné „parcelaci“ brdské střelnice si nebudou nárokovat navrácení zpět území bývalí velkostatkáři, od nichž pro účely střelnice vykoupil tehdy stát! (Cis)

Desetitisíce dalších Fejků...

Za jeden měsíční Plat Ombudsmana ČD dnes žije 27 důchodců taky měsíčně

Psali jsme již, že se v Česku rodí mnoho muzikantů, kteří za své zlodějiny neustále opakují: „Já nic, já muzikant“. Přemnožili se nejen muzikanti, ale taky „ombudsmani“. Začínají růst jako houby po dešti. Po republikovém ombudsmanovi a po stovkách, možná i tisících různých mluvčích a mluvčí se-ejhle, objevil i ombudsman železniční“, dočkáme se ombudsmana veřejných toalet, chodníků, městských úřadů a obecních úřadů. lesních úřadů, pomocných technických služeb a jiní. na železnici dosedl před čtyřmi měsíci jako ombudsman bývalý učitel, pak ředitel Pražské zoo, pak ředitel Českého národního domu v New Yorku a když stačil nespokojeně i odtamtud vyváznout, byl hned na to jmenován nějakým že-

lezničářským bratrstvem jmenován ombudsmanem Českých drah za 270.000 Kč měsíčně plus nějaké ty reprezentační prebendy. A když to prasklo a některým „závistivcům“ se to zdálo přece jenom moc, tak „abdikoval“ za náhradu 9 měsíčních platů, též bratru 2,5 milionu Kč, které by stačily z výplatě 27 důchodců, jenž v průměru berou 10.000 Kč.

Kdo by neznal pana Fejka. Bývalý učitel, pak ředitel pražské zoologické zahrady, pak ředitel Českého národního domu v NY., pak „ombudsman“ v Českých drahách, který měl šetřit stížnosti občanů na dráhy.... Všude řediteloval, řídil, radil, zasazoval se o občany České republiky... A kdyby to bylo možné, jistě by mohl přijmout i funkci císaře pána Františka Josefa, jako vládce v Českých zemích a v širokém okolí.

Člověku se chce křičet a svolávat všechny hromy a blesky: „Páni bohové, to jste nám na Zemi poslali toho svého nejlepšího člověka z Ráje! Dekujeme vám, děkujeme, jen tak dál, takové lidi na zemi potřebujeme jako sůl.“

Je velmi zajímavé, že učitel může záhy být jako veleještěr na svém teritoriu veleúspěšným všude, kam jeho noha vkročí. Vystřídal čtyři-pět na sobě naprosto nezávislých profesí a všude prý vykazoval vynikající úspěchy. Dokonce dobře vedl i Český dům v New Yorku, odkud pro údajné „neshody“ a „nepochopení ostatních“ musel odejít. Pak se vrátil zpátky do své rodné hroudy, kde se stal snad s definitivou a s ulehčením „Českým spravedlivým na českých drahách, kde měl vyřizovat stížnosti českých i cizorodých cestujících na to, že záchody ve vagónech jsou stále pěkně smradlavé, že na nich neteče voda, že káva a jiné drobné pochutiny, které se ve vagonech prodávají jsou strašně předražené, že pan průvodčí se neusmívá i na mračící se cestující, že paní či sličná průvodčí nenosí krátké sukýnky... Za kolik měl řešit tyto stížnosti? Za pouhých 270 tisíc Kč kapitalistických měsíčně plus k tomu dalších dejme tomu 50.000 repre příjmu. Někomu se to nelíbilo, začala vřava, za co bere tak mocné peníze, když cestující jezdí stejně jako dříve? I urazil se pan Fejk a podepsal odchod z Funkce ombudsmana. Jenže on věděl, co dělá. Když obyčejný pracovník dostane výpověď dohodou, dostane odstupné plat za dva měsíce. Pan Fejk dostane odstupné na devět měsíců dopředu, aby náhodou nehladověl. Dostane za následujících 9 měsíců plnou výplatu, kdy nebude dělat nic, leda najde si zase někde nějaký velmi dobře placený flek ve státní správě, na ministerstvech či ve správních radách posledních státních podniků – rovněž za tučné měsíčně.

Člověk i s nedokončenou devítiletkou si spočítá na prstech, že nedělat nic a dostávat za to 300.000 korun měsíčně, to neexistuje ani v Absurdistanu. Ale tady v Česku ano.

Je možné, aby existoval takový nepostradatelný genius, který je schopen jako James čili Džejms Bond úspěšně se aktivovat všude a ve všech profesích (zajisté však by pro něj bylo nedůstojné a nemyslitelné, aby zastával funkci obyčejného dělníka v německé továrně Borgers.....) a přesto, že je obyčejným průměrným homo sapiens se stal naprosto pro tuto republiku nepostradatelným.

Ostatní celá nynější politicko-bankovnícko-lichvářská a podnikatelská „věrchuška“ se domnívá, že je nepostradatelná a bývalý zedník „chartista“ může být ministrem životního prostředí, vnitra, školství a jiných vrcholných institucí. Když se podíváme na tu věrchušku, zjistíme, že opravdu bývalý dlaždič, kavárništník povalečí, kabaretní baviči mohou a zastávají nejvyšší funkce v tomto státě...

Kolik podobných Fejků žije parazitně na úkor pracujících? Bohužel, jsou jich desetitisíce, snad i statisíce, kterým polis-topadová „svoboda a demokracie“ umožnila bezpracně uka-

zovat jen moc a svaly – a veřejně žít v nezřízeném blahobytu na úkor občanů. (Cis)

O čem se mluví **Helénové: Lenoši nebo oběti?**

Nastalo léto a jih Evropy se hrnou nejen netrpěliví turisté ze severu, ale i smečky hladových vlků, kde očekávají snadnou kořist. Jejich obětmi jsou obyvatelé Helady, Itálie, Španělska, Portugalska... Kdo jsou ti vlci? Zbrojaři, bankéři, lichváři, spekulanti a „ruka volného trhu“, tedy obecně bezohledný a kořistnický kapitalismus, jehož heslem není nějaká pravda, která vítězí, ale „Co největší zisk“.

Publicista Práva Martin Hekrdla spolu s prof. Janem Kelerem a některými dalšími novináři patří bezesporu k těm nejlepším a nejkultivovanějším komentářům v Česku. Hekrdla je kultivovaný ale hlavně fundovaný a objektivní komentátor a rozhodně ke zpestření svých komentářů nepotřebuje všelijaké ty jazykové řečičky, pentličky a rámečky, do kterých jiní balí své výplody. Ale k věci.

Mýliti se lidské, ale Hekrdlu dosud nikdo nenachytil na podobné chyby, jako mnohé další, kteří to, co tvrdí dnes, neplatí zítra anebo je evidentně tendenční a propagandistické.

Hekrdla se nemýlil ani v komentáři „Vratká opora v křeslu“ (Právo 29. června 2011) - zabývající se lacinou propagandou a výmysly českých jak politiků tak i početných žurnalistů při hodnocení a dopadu finanční krize v Řecku, která sice existuje a ohrožuje Heladu, ale příčiny této krize zdejší novinoví kouzelníci silně zkreslují. V první řadě je třeba konstatovat, že nejen tato krize a všeobecná hospodářská a finanční krize ve světě, je trvalou rakovinou především kapitalismu, která se nikdy nedá vyléčit a která dopadá především na chudé a nejchudší vrstvy obyvatel.

O krizi v Řecku Hekrdla mj. píše: „V Česku se o ní melou nesmysly.“

Expremiér Miloš Zeman například v neděli u Václava Moravce vyrukoval s touto demagogickou nepravdou: Pravicová vláda (v Řecku) prý sice snížila v Řecku daně, ale tamní „levicová vláda tak neskutečně zvedla výdaje“, že státní úředníci berou bonusy za to, že včas chodí do práce, nebo dokonce za přenášení šanonů. „A teď se podržte a opřete se v křesle: berou bonusy za to, že si myjí pravidelně v práci ruce“, prohlásil největší náš chrlič zničujících bonmotů.

Jenže nic takového neučinila žádná řecká levicová vláda, ani ta, v jejímž čele dosud stojí socialista Jorgos Papandreu (od r. 2009)...

Mnoho anekdotických „sociálních vymožeností“ Řeků je ovšem zcela vymyšlených.

Řekové nejsou viníky nerovnováh pasivních bilancí, které jim byly fakticky vnuceny zvenčí. A už vůbec nejsou vinní leností. Francouzský ekonom Jacques Sapir už dříve (Marianne 3, 3. května 2010) předložil čísla, z nichž plyne, že **řecká produktivita práce je o třetinu vyšší než česká. A tempo růstu řecké produktivity - a teď se podržte a opřete se v křesle - je dvakrát větší než německá.** Jen jestli ta opora evropanstva v křeslech - před hněvem pracovitých Řeků - obstojí... Potud tedy Martin Hekrdla. Má pravdu v tom, že i v Heladě docházelo k obrovské korupci a k daňovým únikům. Ale tyto finanční toky se ztrácely vždy v kapsách velkého domácího podnikání a lichvářského bankovního kapitálu. Pracující z toho neměli nic.

A já k tomu dodávám: Ano, Helénové jsou jen z malé části vinni za nynější katastrofickou ekonomickou situaci (zejména neplacení daní). Ale nikdo nezkoumá, že Řecko bylo nuceno v rámci NATO i vůči trvajícím vojenským hrozbě ze strany Turecka horentně po celých předchozích čtyřicet let zbrojit a že na 17% HDP šlo na vojenský rozpočet, neboť např. podnes existuje tureckým parlamentem schválený tzv. *casus belli*, čili důvod k válce s Heladou v případě, že tato země využije svého mezinárodního práva na rozšíření hranic na moři ze 6 na 12 mil. Řecko podnes je „vesele“ vojensky ohrožováno tímto 74 miliónovým sousedem, který si činí nároky na řadu řeckých ostrovů, který v r. 1974 okupoval třetinu území Kyprské republiky, který denně narušuje vojenskými letadly řecký vzdušný prostor a loděmi řecký mořský prostor a tak udržuje řecké ozbrojené síly trvale v pohotovosti. Problém je nejen v horentním zbrojení, ale kdo z toho těží. Zdá se, že napětí ve Východním Středomoří mezi Heladou a Tureckem uměle pěstují mocnosti, které vyrábějí zbraně a na které potřebují trhy. A tak nutí Heladu kupovat (a tím i zadlužovat se) za obrovské finanční prostředky z USA, Británie, Německa, Francie tanky, letadla, raketové čluny, ponorky a další výzbroj (samozřejmě je tím vázáno na těchto státech i při opravách a modernizaci). Řecko doslova krvácelo a krvácí především proto, že se to hodí mezinárodním zbrojařům. A přitom stačilo jen, aby Turecko splnilo řadu usnesení Rady bezpečnosti a OSN například v otázce Kypru, kde i Británie má doposud dokonce i vojenskou základnu. Ale všichni tito exponenti jsou rádi, že Řecko musí zbrojit, Turecko musí zbrojit a oni mají kam dodávat obrovské množství zbraní. Takto udržovaly tyto dvě země prakticky ve válečném stavu. Kdo je největším věřitelem Řecka? Právě banky Německa - podle statistiky neziskové společnosti Open Europe Německo a německé banky drží řecké dluhopisy za 83,76 miliardy eur -, Francie, (za 81,73), USA, Británie apod. Kdo dnes pláče nad hrozbou, že nedostane zpátky své peníze a horentní úroky z ohroženého Řecka? Jsou to především právě bankéři a zbrojaři těchto zemí. Proto Heladě dnes půjčují peníze za vysoké úroky především proto, aby Helada jim hradila úroky z předchozích půjček. Dnes německá pravice a část německých médií dokonce veřejně žádají, aby Helada k tomu, aby se oddlužila, by měla začít prodávat své ostrovy i samotnou Akropoli, ač je všeobecně známo, že nezaplacené škody na lidských životech a na majetku, které způsobila německá okupace (1941-1944), se odhadují na 74 miliard US dolarů (hodnoty měny před 20-30 lety). Odškodnění obyvatel Helady za nacistická zvěrstva bylo směšné – zač. 50. let 20. stol. zaplatilo Německo jako jednorázové odškodnění tuším jen 115 miliónů dolarů, zatímco ze 7 miliónů obyvatel země v důsledku okupace bylo zavražděno a zemřelo na útrapy a hladomorem 870.000 lidí (téměř každý desátý obyvatel), z toho 82.000 obyvatel bylo vyvražděno při vypálení a vyhlazení přes 800 řeckých měst a vesnic. **Zde v této zemi se poprvé mluvilo o skutečném holocaustu.** A dnes část Němců žádá po obyvatelích, aby jim prodávali ostrovy, aby se „odlužili“...

Helada je dnes obyčejnou obětí spekulací mezinárodního lichvářského a bankovního kapitálu, stala se obyčejnou hračkou **tří amerických soukromých ratingových společností – Standard and Poor's, Moodi's a Fitch**, které si osobují právo závazně hodnotit tu či onu národní ekonomiku kladně či záporně a odsuzovat je k bankrotu. Jistě je velmi zajímavé, že všechny tři agentury jsou americké, což je lze podezírat, že

budou vždycky podporovat americké finance, i když USA samotné stojí podle jejich měřítek před bankrotem... (Cis)

Pokusy o „humanisaci“ kapitalismu a jeho skutečná dehumanisace

O zklamané levici

Dnes řada levicových a humanistických intelektuálů se veřejně vzdala ideje socialismu, resignovala na socialismus a zaměřila se na „humanizaci“ čili polidštění kapitalismu jako jediné možné cesty lidské společnosti. Otevřeně sice odhalují a kritizují zápory a nedostatky kapitalismu, ale nejkřiklavější z nich – totiž nerovnost mezi lidmi (nerovnost sociální, materiální, duchovní, mravní, justiční atd.) zcela opomíjejí. **Znova opakují: zcela vymazali socialismus jako alternativní cestu lidské společnosti v jedné či v mnoha zemích na světě a v lidské společnosti, a ve svých ideologicko-politických apologiích, pojednávajících o pozitivěch kapitalismu a zdůvodňování, zjednodušují a hájí (byť značně komplikovaným výkladem) kapitalismus jako jedinou alternativu.**

Svět bez alternativy?

Z čeho plyne tato naprostá resignace a ústup od nejlepších ideálů lidské společnosti, obsažených v socialistické vědecké teorii? Domnívám se, že to vychází z obyčejného lidského zklamání, způsobeného pádem socialistických zemí a neúspěchem pokusu o trvalou jeho existenci, (zčásti i negativním chováním části socialistického vedení, plynoucím zejména z nedostatku zkušeností i přirozeného egoismu). Rovněž není pochyb, že pro tyto intelektuály, mají-li žít spokojeně, vytvořil kapitalismus, jemuž pochlebují, zdánlivě a relativně lepší tvůrčí a životní prostředí. Čili je jednoznačně zkorumpoval – nabízí jim k propagaci kapitalismu peníze i pochybnou slávu. Stačí se jen ohlednout po bývalých hercích, spisovatelích a jiných známých kulturních umělcích a pracovnících, kteří aby se dostali tak říkajíc také k „lízu“, vesele pošlapali ideály socialismu, svou činnost i svoje mládí. Dokonce se nechali nalákat za tučný honorář nosit na svých bedrech i reklamy kapitalistických firem a propagovat dokonce i ojetá auta. Korupce i dobře smýšlejícím občanům je základním nemravným prostředkem kapitalismu. Proto tito intelektuálové (i v dobré víře) očekávají, že kapitalismus po své „humanizaci“ čili polidštění, se stane přínosem pro všechny lidi na světě – pro bohaté i chudé. Opomíjejí však, že svoboda a demokracie, jimi propagované jako protiváha socialistické „diktatury“, jsou za kapitalismu jen pouhými trhoveckými slovy, které ještě nikdy nikoho nenakrmily a nenasytily, ba nezaručily ani dostatek pitné vody.

Co je posvátné a nedotknutelné?

Že kapitalismus nelze v žádném případě „humanizovat“, se můžeme přesvědčit již pouhým historickým pohledem do jeho pultisícileté existence. Ve své podstatě je totiž zcela asociální, neboť jeho základní axiomy jsou postaveny především na „přirozené“ nerovnosti mezi lidmi, která se pokládá jako od přírody i od samotného boha za zákonitou. Je všeobecně známo a kodifikováno i do kapitalistického zákonodárství v celém světě, že **soukromý majetek (z valné části**

nabytý nečestně a zločinnými válkami a agresemi), byl prohlášen za nedotknutelný ba i za posvátný. Že většina obyvatel pracuje za mzdu, jejíž výši určuje podnikatel, zatímco menšina lidí bohatne a zbytečně utrácí „nevědouce, že všichni jednou umřeme a nic si s sebou nevezmeme“ (Epikuros). A že tato menšina sama sobě určuje, kolik toho vydělá a ukradne (zpravidla hodně).

Za posvátné a nedotknutelné byly prohlášeny i kapitalistická svoboda a demokracie. Prostě podle současného kapitalistického zákonodárství nikdo nesmí pozvednout ruku na tyto kapitalistické velelary. I když jsou jen posvátnou kamufláží, neboť ve skutečnosti mají klamat všechny třídy ve společnosti. A tak se postupně vytváří represivní zákonodárství i represivní orgány, které mají trestat ty, kteří odmítají slovyčkání o spravedlivé kapitalistické demokracii a svobodě. Jak může existovat svoboda demokracie ve společnosti plné zlodějů lichvářů, kde jednoznačně existuje jako základ společnosti nerovnost mezi lidmi? Existuje-li nerovnost, utisk a vykořisťování, pak neexistuje ani svoboda a ani demokracie. Tak neexistovala svoboda a demokracie ani ve starověkých Athénách, neboť většina jejich obyvatel byli otroci, kteří neměli žádná práva.

Nedotknutelnost dnešní kapitalistické demokracie je dokonce v rozporu s první deklarací o svobodě a demokracii, vyhlášené 4. července 1776 v Severní Americe, dle které byla vyhlášena nezávislost 13 severoamerických kolonií na Velké Británii. V Deklaraci nezávislosti s mj. také uvádí: *„Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým stvořitelem určitými nezničitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí. Že k zajištění těchto práv se ustanovují mezi lidmi vlády, odvozující svojí oprávněnou moc ze souhlasu těch, jimž vládnou. Že kdykoliv počne být některá vláda těmto cílům na překážku, má lid právo jí změnit nebo zrušit a ustanovit vládu novou, která by byla založena na takových zásadách a měla svoji pravomoc upravenou takovým způsobem, jak uzná lid za nejvhodnější pro zajištění své bezpečnosti a svého štěstí.*

(...) Jestliže ale dlouhý sled zlořádu a uchvacování, pronásledující trvale týž objekt (lidé, pozn. autora), se rozvíjí do podoby podřízenosti naprosté despotii, je jejich právem, je jejich povinností, svrhnout takovou vládu a obstarat nové strážce své budoucí bezpečnosti...“

Kapitalismus zákonitě počítá s obrovskou armádou nezaměstnaných jako konkurenční a nátlakovou skupinu proti zaměstnaným pracujícím.

Je to dobře promyšlené.

Dochází k odlidštění (dehumanisaci) kapitalismu

Kapitalismus je zákonitě již ze své hrabivé podstaty militaristickým a agresivním, neboť když mu dojdou prostředky „mírového konkurenčního boje“, sáhne po zbraních a válečných agresích za získání nových území, dalších otroků a dalších přírodních zdrojů. Je to cyklický proces, jež přináší lidstvu obrovské ztráty. Dnes všechny tzv. "osvobodovatelské" mise (vátky), agrese, "barevné revoluce" (spíše kontrarevoluce), vedené USA a vojenským paktem NATO, jsou jednoznačně agresemi, vyvolanými krizí kapitalismu – mocní žádají nové přírodní zdroje, nová území i nové moderní otroky.

Lze kapitalismus opravdu „humanizovat“ čili polidštit lidskými prostředky a lidskými řečmi, když nerespektuje ani nejzákladnější nejen lidské, ale i přírodní zákony a právo na život?

Pokusy o filosofické zdůvodnění nutnosti trvalé existence kapitalismu a jeho „humanizaci“ části intelektuálů, jsou proto jejich upřímným vyjádřením pokrytectví a vazalství. Kapitalismus nelze humanizovat, donutit ho a změnit ho tak, aby se staral o blaho lidí (viz prezident Klaus: Ať se stará každý o sebe); kapitalističtí strůjci se starají především o zisky a svoje bohatství. O lidi jim vůbec nejde. Tam, kde lidé umírají po miliónech hladu a žízní, hodí nějakou ohlodanou kost a zkažené zboží, aby se neřeklo.

Po rozpadu socialistických zemí dochází rychle nikoliv k humanisaci, ale k soustavné dehumanisaci (odlidštění) kapitalismu, který už více jak dvacet let po pádu bývalých socialistických zemí, se zaměřil na likvidaci všech zbytků socialistických vymožeností a jistot, na upevnění a utužení doslova bezuzdného kapitalistického systému a režimů.

A tak lze konstatovat, že ta část levice, která resignovala a smířila se s kapitalismem a snaží se ho polidštit a zdůvodnit i filosoficky jeho existenci, se hluboce mýlí a klame vědomě či nevědomky sebe sama i společnost.

Jaká je naše alternativa?

Zdálo by se, že dnes ze skutečného socialistického humanismu nezbylo nic. Je však v každém případě optimistické, že i na straně skutečné levice působí řada vynikajících intelektuálů, kteří „nezahodili flintu do žita“ a nenechali se zlákat vidinou peněz, získaných z reklamní propagace různých zbytečných osobních materiálů utiňujících všechny bolesti. Jsou tisíce a desettisíce vysokoškolských intelektuálů různých vědních oborů, kteří nepropadli momentální panice a kteří věří, že třetí cesta, kudy má jít lidstvo, nebyla nalezena a že alternativou lidstva zůstává i nadále socialismus. Dojde-li lidstvo cestou revoluce či parlamentní evoluce, to nikdo dnes nemůže odhadnout. To, že se navenek tato intelektuální levice a humanistická síla navenek neprojevuje, je způsobeno tím, že všechny dnešní hlasné trouby k šíření myšlenek (televize, rozhlas, internet apod.), se dobrovolně-nuceně zmocnila pravice a ti také umělci, kteří nám denně nabízejí v reklamách všechny možné materiály ke zmatenému „štěstí“. Jsou to právě ti, kteří se přes noc stali majiteli realit, heren, golfových polí, kteří z divadelních prken spadli na tvrdou zem a provozují prádelny a žehlírny, hospody a noční podniky, restaurace „u Fleků“ či jsou majiteli scén divadelních i nočních klubů.

Buďme si jisti, že dnes na druhém břehu roste nikoliv plevel, ale naděje budoucnosti. (Cis)

Z činnosti Česko-ruské společnosti v Rokycanech

Po převratovém roce 1989 se mnohé změnilo. Rovněž i organizace SČSP nepřejmenovala na „Společnost přátel národů Východu“ a v r.2008 na „Česko-ruskou společnost. Za celé období por.1989 až dosud se rozvíjí blízká spolupráce s generálním konsulátem, v němž se přirozeně měnili generální konsulové (zhruba po 4 letech) i další pracovníci konsulátu. Od r.2010 je gen. Konsulem pan Ščerbakov Segej Vasiljevič a konsulem pan Budajev. Dále zde pracují dva

mladí pracovníci – pan Obrazcov Vadim a pan Bursakov Nikita Sergejevič. S nimi spolupracujeme při různých akcích.

Představitelé ČRS jsou zváni na akce pořádané gen. Konsulátem. V dubnu r.2011 se pozvání zúčastnili s. K.Šmejkal a Ing. Jos.Sýkora slavnostního shromáždění k 50.výročí letu Jurije Gagarina do kosmu. Slavnost byla pořádána v hotelu Imperiál v K. Varech. Poté 6.května se s představiteli zúčastnili Česko-ruské společnosti zúčastnili pánové Obrazcov a Bursakov pokládání květin ke hrobům a památníkům vojáků Rudé armády a obětem, II. světové války. Květiny byly položeny rovněž k památníku na demarkační čáře v Rokycanech, u pamětní desky na radnici, věnované americké armádě, u památníku v Holoubkově, u pamětní desky v Mýtě, u společného hrobu a památníků rudoarmějců v Mýtě, u hrobu na hřbitově ve Strašicích, u památníku Rudoarmějce ve Vojenském muzeu v Rokycanech, u busty maršála Rybalka (Rudá armáda) a u busty generála Robertsona (armáda USA), dále u památníku obětem II. světové války z okresu Rokycany před nádražím a u desky – obětí komunistů na budově Základní umělecké školy. Poté jsme se přesunuli na hřbitov v Plzni, kde byly uctěny oběti Rudé armády u hlavního památníku.

Dne 13. června představitelé ČRS Rokycany a Krajské rady ČRS v Plzni se na pozvání gen. konsula zúčastnili slavnostního shromáždění ke státnímu svátku Ruské federace – „Dne Ruska“, které se konalo v sále hotelu „PUP“ v K. Varech.

Všechny tyto a další akce pomáhají hlavnímu cíli - rozvíjení myšlenky spolupráce slovanských národů a slovanské vzájemnosti v mnoha směrech činnosti – spolupráce kulturní, vědecké, osvětové vzdělávací, hospodářské aj.

Udrzuje se rovněž, i když omezeně, písemně přátelství mezi okresy Rokycany a Bogdanovič ve Sverdlovské oblasti v Rusku, a s představiteli Rady veteránů 75. gardové divize Rudé armády, která došla v květnu 1945 až k Rokycanům (předměstí Borek), kde se poprvé v Československu setkala s americkou armádou.

Nikdy nesmíme zapomenout na vzájemnou spolupráci východních, západních a jižních slovanských států, které nesly hlavní podíl na vítězství ve II. světové válce.

Ing. Josef Sýkora

Osobnosti kraje:

Václav Kotva nejen herec, ale také li- dový básník a vyprávěč

Kotva Václav, divadelní, filmový a televizní herec, nar. 20.1.1922 v Radnicích (okr. Rokycany), zemřel 3. listopadu 2004 v Praze ve věku osmdesáti dvou let. Jeho otec Václav, nar. 15.9.1896, matka Marie, nar. 10.5.1898. Otec byl zástupcem pojišťovny. Domovské právo získaly v Radnicích v r. 1932 (rod pochází z Litohlav).

Václav Kotva vždy skromný mezi přáteli, v divadle, ve filmu, jako lidový básník i vyprávěč. Nebylo mu souzeno stát se

velkou divadelní a filmovou hvězdou. A protože se po učitelských začátcích upnul k divadelnictví, neměl čas na to, aby veřejně vyprávěl, co chtělo a otužilo jeho srdce – vyjádřit se city a pocity ve verších či ve vyprávěních. Téměř celý život věnoval divadelním prkům, které znamenají svět, plně okusil i oslnivá světla a zaostřené oko filmových kamer – ale vše jen přiměřeně. Zahrál si na více jak 200 filmech většinou jen drobné epizody. Dnes když se podíváme na nějakou českou veselohru, tak se tam mihne několikrát i menší postavička se skrytým ale upřímným úsměvem a my říkáme: „Hele, to je Václav Kotva!“ Náš kamarád Václav, náš Venca, rodák z Radnic, skromný ale houževnatý, upřímný, plný života a optimismu. Tak jsme ho znali...

Literární kritika se mi nevěnovala dost, protože se mu v jeho dlouhé umělecké kariéře nepoštěstilo zahrát si na divadelních prknech či ve filmu hlavní roli. A tak tisk se o něm zmiňoval jen tu a tam drobníčkami.

Vedle své herecké činnosti od mládí psal do „šuplíku“ své vize a touhy ve verších. A doslova je ukládal do šuplíku. Nevěřil, že mohou promluvit i sousedy, lidi blízké i vzdálené. Až když mu bylo osmdesát let při jedné mé návštěvě v jeho pražském bytě se přiznal, že té „šuplíkové! poesie má celý kopec. A vyndal z krabice jednu sbírku básní napsanou na psacím stroji, druhou, třetí a další a další. Bral jsem je do rukou a vzrušeně v nich listoval pročítaje v rychlosti titulky v obavách, aby neřekl: „Řediteli, dejte mi to zpátky, nestojí to za řeč!“ Poprosil jsem ho, zda si je mohu půjčit, podívat se na to, přečíst...

S ostychem, ač vnitřně nerad, mi svoje sbírky půjčil.

Pročítal jsem jeho drobná vyprávění a verše wolkrovského a ladovského stylu, věnovaná dětem, přírodě, ptactvu, matce, svému kraji. Byly a jsou intimní, ale upřímné a od srdce a napadlo mě vybrat ty nejzdařilejší verše a vydat je tiskem v archivu.

Se svými spolupracovníky v archivu jsme poseděli nad sbírkami básní a při jejich přepisování více času, vybrali z nich ty nejlepší a neupřímnější a rozhodli se, že je vydáme tiskem nákladem archivu. A tak se zrodila první skromná knížka básní Václava Kotvy pod názvem „*Vyznání*“, kterou vydal zdejší státní archiv v r. 2003 v nákladu 300 výtisků (75 stran s fotografiemi). V témže roce jsme pak z jeho tvorby dali dohromady i druhou knížku, kterou jsme vydali pod jeho jménem „*Veršem a prózou. Dětské veršovánky a vzpomínky Václava Kotvy*“ v nákladu 400-500 výtisků (117 stran). Radost z této, na naše skromné polygrafické poměry poměrně zdařilé publikace byla oboustranná. Naše jako vydavatele, i herce Václava Kotvy. Knížka je doprovázena řadou fotografií rodinných i z herecké činnosti.

Udělalí jsme sobě i velkou radost, protože si ji Václav Kotva zasloužil. A udělali jsme taky Václavovi velkou radost, když spatřil výběr svých básniček vytištěných v útlé knížečce. Od této sbírky básní již nebylo daleko k vydání druhého svazku Kotvových veršů a poutavých vyprávění o svém životě a postřehu ze života.

Kotva však měl také další náruživou a tajnou činnost. Od počátku své umělecké činnosti sbíral všemožné písemné dokumenty ze všech divadelních tažení a vystoupení po zemích Českých. A všechny tyto dokumenty – divadelní plakáty, letáky, fotografie, pozvánky, vstupenky řádně jako nejlepší archivář ukládal chronologicky do velkých desek. Dalo by se říci, že se tak zrodil doslova poklad. Těch tlustých svazků divadelních dokumentů lze napočítat přes 50. A všechny po vzájemné dohodě a výborném dorozumění daroval Státnímu

okresnímu archivu v Rokycanech, kde jsou uloženy doposud jako nenahraditelný dokumentární materiál, vztahující se k československému divadelnictví od počátků 50. let 20. století do r. 2000...

Při přátelských návštěvách u herce Václava Kotvy v Praze jsem natočil s ním videokamerou i téměř dvouhodinový rozhovor, v němž velmi rád vzpomínal na půlstoletí své bohaté herecké činnosti, ale i na svůj rodný kraj, kam rád pravidelně jezdil k návštěvě za příbuznými, spolužáky a přáteli.

Petros Cironis

Smrtihlav

Vosk bystřin houstne -
kovový krov -
strom žíhá sníh
a zítra bílý nov
dá barvu, stín i chuť
a z tajných mezislov
zahrozí chladné: SMRTIHLAV!
Však jeho dravý lov
se na odboji rukou věrných
ZLOMÍ.

Praha

Hmatám proud písňě rozvratů,
oblohu květů Tvého těla.
Cítím dech trnitých úst
a kříže bičů
rozpěněných doruda i doběla.

Hřmí rachot děl
a do průlomu ohnivého deště
svítá krev.
Napjatý oblouk
bez šípů ještě
za hrobem kácí hrob.

Obrysy tvarů
dmou, vlní se a sklápí
a město českých králů
v husitské kápi
vítězně bojuje.

Slovo o svobodě

Co jsi se načekal, naslzel
Národe,
co rukou nad hřbitovy hrobů
hlasy zažíhalo,
co spadlo hvězd
než slunce mraky proklovalo
a touha zraňovaná
dosnila svůj sen.
Kolik ta chvíle
měla pro každého jmen
to by jen srdce vyzpívalo.
Byl květen
a svobodnou zemi zas
jaro objímalo

Jdem

Zem je tak volná,
zem je zas beze blesků.
Jen nad Prahou

čpí ještě kouře stesků
jak černý prst.

V ulicích čas
ten už se nepromění.

Na druhý břeh
došplíchne snad jen
lehké chvění
až budu o něm čist.

Květ rudý
s mokrou kapkou v týlu
snem hřeje němé tváře
a pod ruměnce křísí sílu.
Již vyšly nové slabikáře.
My šťastni znovu k dílu
žít pro dláto a pro sekeru,
žít svorně pro náš den.
Pak čistý kabát obléknem
a vrásky vyčásí se.

Rozkvete práce mládí,
rozkvete radost pochodem
Do zbraně k životu a míru
jdeme již, jdeme, jdeme.

(Ze sbírky Jiskrami času I - Bojujme (1948))

Kominík

Jde kominík po silnici,
má střapeček na čepici,
na nosíku mák,
šosy jako frak.
Kominíku, kominíčku,
na zádech máš hadí kličku,
na řetízku bambuli
jako velkou cibuli.
Jde kominík vesnicí,
šťěstí nosí v čepici.
Kdo mu sáhne na rukávy,
nebude už pásat krávy.
Kdo se otře o rukáv,
bude chodit jako páv.
Kdo se chytne za knoflíček,
ztloustne jako bumbrlíček.
Kdo se chytne za knoflík,
přirosť mu na nos fík..

Improvizovaný rozhovor s hercem

V. Kotvou 3.3.2003 v jeho bytě v Praze

P. Cironis: Dobrý den pane Kotvo, rád vás vidím. Ted' nám řekněte cokoliv anebo mohu klást otázky?

V. Kotva: Tož já vám, pane Cironisi, hrozně moc děkuji za to, že jste se mě takhle ujal a že chcete uchovat ty moje věci, na kterých jsem pracoval vlastně už od roku 1940. A nebylo toho málo, protože já jsem nedělal jenom nějaké psaní veršíčků, to nebyla moje práce, moje základní práce byla kantořina. A jak víte, dostal jsem se k řeckým dětem, které ke mně byly velmi vlídné, protože téměř každý večer jsem měl návštěvu děcek na pokoji. Tak jsem si s nimi vyprávěl a povídal. Mně se ty děti líbily hlavně tím, že když byla přestávka, snědly si ten svůj kousek chleba s marmeládou a pak se daly do tančení a zpěvu. To dneska na školách neexistuje, aby se děti o přestávce místo lumpáren sebraly a začaly si zpívat a třeba i tančit, to teda není.

P. C.: To mě dojmá, že zrovna vyprávíte o řeckých dětech, já jsem patřil mezi ně.

V. Kotva: Jistě, protože vy k nim patříte, tak právě proto.

P. C.: Ano, patřím. Je hezké, že jste nám to řekl. První vaše láska, to byla pedagogika?

V. Kotva: Ano, byla kantořina. Já jsem samozřejmě tomu moc nechtěl, já jsem toužil vždycky po divadle. Ale můj tatínek byl velmi striktní, i když sám to divadlo v Radnicích hrál. Řekl mi: "Ba ne, nejdřív si musíš něco udělat a pak si vymýšleš, co chceš. Nejdřív musíš mít nějaké pevné povolání".

P. C.: Jako každý rodič.

V. Kotva: Ano, tak to bylo. Tak jsem nejdřív šel na tu kantořinu.

P. C.: A šel jste rád, nebo trochu z donucení, z přání rodičů?

*Jedna z posledních fotografií Václava Kotvy, pořízena při návštěvě 3. března 2003 v jeho bytě v Praze
(Foto: P. Cironis)*

V. Kotva: Ne úplně z donucení, protože já měl děti vždycky rád.

P. C.: To je vidět na vašich krásných verších.

V. Kotva: Ono to nebylo taky jednoduché, bylo po válce, studovat na univerzitě v Praze češtinu a filozofii. Škoda, že jsem se tenkrát tak roz nemohl, já byl vlastně velký moul, nevěděl jsem, co je to kolej. Tomu jsem nerozuměl, tak jsem přespával nad takovým průchodem u svého strýčka. Tam jsem dokonale prostyd, také jsem v podstatě nic pořádného nejedl a jenom chodil od přednášky k přednášce, což byla další hloupost. Já jsem se měl soustředit na to, co jsem dělal, ale já jsem toužil po tom vědění a tak jsem vysedával v aule, jak asi vy to děláte, od rána do noci, sedíte ve svém úřadě, tak takhle jsem to dělal, až jsem se zlikvidoval.

P. C.: A byly to skromné doby, samozřejmě, že nebylo takové bohatství, člověk musel žít opravdu skromně. Studenti především byl skromní, a to byla bída i mezi nimi, však pamatujete.

V. Kotva: Pamatuji si na to dobře. Víte, když jsem se potom dostal z toho pohraničí, ve kterém jsem učil ještě dalších pět let po těch řeckých dětech, dostal jsem se do Prahy na DAMU. Ale protože bych se neuzivil, tak jsem tam na půl úvazku učil na jedenáctiletce češtinu, dějepis, ruštinu, hudební výchovu, všechno možné, co se dalo. Pamatuji si, když jste promluvil o tom, jak nebylo bohatě na tom světě, že jsem s platem vycházel dost těžko. Měl jsem maminku, která byla doma a nedostávala dohromady nic. Tak jsem se jí snažil sem tam trochu podpořit, ale ona spíš podporovala mě. Z toho nic mi ještě dávala zlomky. A také si pamatuji na jednoho kamaráda, který tam také studoval režii, já jsem tam byl tak jako bokem té režie, ale bylo mi to dovoleno studovat. Ten můj kamarád moc bohatý nebyl, jeho rodiče zámožní nebyli, a vždycky říkával: "Hošku, víš co, podívej se, my tady v té menze dostáváme strašně laciné obědy, v podstatě hnedle zadarmo, ale polévka, ta se vůbec neplatí a chleba také ne". Kolikrát, když jsem měl hlad...

P. C.: Tak jste jedl jenom chleba a polévku.

V. Kotva: ... a v žaludku prázdně, tak jsem šel s ním, s Františkem, do menzy a tam jsem snědl dvě polévky a tři krajíce chleba.

P. C.: Ano, to jsme i my tenkrát dělali.

V. Kotva: To si dnes děti vůbec neumí představit.

P. C.: Do které menzy jste chodil?

V. Kotva: Byla to menza tam směrem k nádraží.

P. C.: U Masarykova nádraží, tak to byla jistě ta v Opletalce.

V. Kotva: Ano, ano v Opletalce.

P. C.: Tam jsem chodil na obědy pět let. No jistě, to byla menza Jednota. Dnes je to myslím také jídelna. Tak vidíte, že se spolu postupně scházíme na stejných místech.

V. Kotva: Tak to tam tradičně zůstalo, to je v pořádku. A dne se ti študáci určitě nemají tak zle. Jídlo už je také slušné, to tenkrát nebylo. Po studiích jsem odešel do Ostravy do Divadla Petra Bezruče. Tenkrát nás tam přijelo 13 lidí, kteří mohli zakládat divadlo kdekoli na světě, protože jsme měli nejen několik herců, ale i dva režiséry.

P. C.: To byli absolventi DAMU?

V. Kotva: No jistě, to byli právě z mého ročníku a někteří se k nám připojili. Nejdříve se hrálo v tzv. Katolickém domě a potom jsme si vynutili, když se otvíral Kulturní dům VŽKG, pobyt v tomto domě, jenž měl 600 míst, a my jsme měli na 200. Právě tady se uplatnila ta moje kantořina. Začal jsem chodit po těch učňovských a středních školách a snažil jsem se získat právě tyhle študáky pro naše divadlo. Nebylo to pro ně drahé, naopak celkem velmi výhodné. To jsem dělal de facto, i když jsem pak odešel do Prahy, do Činoherního klubu, dojížděl jsem stále do Ostravy a vypomáhal tam čtvrt století.

P. C.: A kde to bylo lepší? Samozřejmě to bylo v Praze, když jste se přestěhoval...

V. Kotva: Tam jsem musel, tam se dělalo jedno představení za druhým. Hráli jsme až čtyřicet představení do měsíce, vedle toho se zkoušelo a ještě návštěvy těch škol. Dostával jsem pořádně na frak.

P. C.: Ale přeci jen, v Praze jste přišel do styku s dalšími herci a režiséry.

V. Kotva: V Praze to bylo o tom, že my jsme pracovali na jedné hře půl roku nebo aspoň čtyři až pět měsíců. A to se dá

kvalitou udělat úplně jinak. A také proto, že se o nás dozvěděli ve světě, že jsme tzv. herecko-režijní divadlo, začali sem jezdit a my měli příležitost jezdit po celé Evropě. To byl pro mne dar, protože bych se tam jinak nedostal.

P. C.: Která divadelní hra pro vás byla nejúspěšnější, na kterou vzpomínáte nejlépe, s radostí, a kde jste exceloval.

V. Kotva: To byl především Gogolův Revizor, potom Podivné odpoledne doktora Zvonka Burkeho, kde jsem hrál krásno roli, Penzion pro svobodné pány, a ono toho bylo hrozně moc.

P. C.: To bylo divadlo. A filmy?

V. Kotva: Těch bylo strašně moc. To byla výhoda v tom, že v té Praze režírovali také lidé, kteří byli zároveň režiséry ve filmu. Takže jsem začal být také obsazován také ve filmu a v televizi. No, nakonec to dopadlo tak, že z toho bylo víc filmových a televizních rolí.

P. C.: Z nich nejlepší pro vás, nejúspěšnější? Přiznejte se.

V. Kotva: Já vám spíš řeknu, že to co jsem dělal, největší věci, ty největší plochy, které mi byly herecky dopřány byly ve filmech, které byly nakonec většinou zakázány. Byla to doba, kdy se neslo tím, že někdo myslel jinak než tehdejší režim.

P. C.: Jinak z těch uvedených filmů pro vás byl nejlepší...

V. Kotva: To byl Svatý z Krejčárku. Pak jsem dělal s Helenou Růžičkovou celý seriál, jenomže ten byl taky zakázán. A zbyly z toho trosky.

P. C.: Ale protože největší úspěch jste přece jenom měl v divadle a tam jste žil celý život, tak se vraťme divadlu. S kterými herci jste nejraději hrál?

V. Kotva: S panem Nárožným, s Pepíkem Abrahámem, Josefem Somrem, Věrou Galatkovou, to byly osobnosti!

P. C.: Setkal jste se někdy se starší generací herců z první republiky, třeba se Štěpánkem, s Filipovským?

V. Kotva: Tak toho jsem viděl spíše na jevišti a s panem Filipovským jsem natáčel v televizi, moc jsme se tam spřátelili a když jsem se potom dostal k hostování v Národním divadle v roce 1987, v Jiráskově Lucerně, tak tam mi sám říkal: "Pane Kotva, já to nepochopím, proč vy byste nemohl hrát v Národním divadle." Já jsem říkal: "To není tak jednoduché", skutečně to nebylo jednoduché. To se mi podařilo až když jsem skončil hraní v Činoherním klubu, kde jsem byl od roku 1965 do roku 1992, podařilo se mi na 10 let hostovat v Národním divadle a to také zásluhou režiséra Jendy Kačera, který tam tenkrát režíroval a vedle toho samozřejmě hrál. Ten tam ještě dodnes hraje, ale jinak režíruje po cele republice.

P. C.: A co takový Jindřich Plachta, setkal jste se s ním? To je takový můj oblíbený herec.

V. Kotva: S tím jsem se setkal v Radnicích. Byl tam i p. Filipovský a p. Fabiánová.

P. C.: V Radnicích? Při jaké příležitosti, bylo tam nějaké hostování?

V. Kotva: Oni tam měli taková představení, tzv. zájezdovky. Plachtu miluju do dneška.

P. C.: To je můj nejobdivovanější a nejlepší herec.

P. C. A jinak: v divadle samozřejmě mohou být příjemné i nepříjemné chvíle.

V. Kotva: No to víte, že ano.

P. C.: Co vy na to!

V. Kotva: Ono je dobré na to moc nevzpomínat. Stalo se mi to i v Revizorovi a radši o tom nechci mluvit. Ten herec je tady teď velmi populární. Jinak to byl herec výborný, to je pravda. Někdy mi bylo trochu trpko, to bylo spíš hlavně v Ostravě, kde jsem pracoval jako kůň, vedle divadla ještě na

náborech a tak se mi kolikrát zdálo, že nejsem tak dobře obsazován do věcí, kde bych na to vystačil. Dokonce jsem se tehdy rozhodoval, že z Ostravy odejdu. Jednal jsem s Vinohradským divadlem i s Národním divadlem, protože tenkrát nabíralo mladé lidi, to mi nevyšlo a nakonec chlapci, tedy ti páni režiséři, se mne ujali v tom, že mne začali obsazovat tak, jak jsem si to přál a jak mně bylo dobře, byl jsem pak spokojený.

P. C.: S kterými herci nebo hercem jste spolupracoval nejlépe?

V. Kotva: V Činoherním klubu si byli blízcí všichni, tam nejde dělat výjimky, a když potom jsem byl v Národním divadle, paní Galatková a Pepík Somr ke mně byli vždycky vlídní a vždycky jsme se opravdu upřímně zdravili a já oba dva mám strašně rád.

P. C.: A kdo pro vás jako herce byl vzorem, učitelem, u něhož jste se i učil?

V. Kotva: Nikdo. Podívejte se, to vychází ze způsobu toho hraní a obsazování, jak tomu bylo v Činoherním klubu. Vychází z toho základního tématu, které každý člověk na tom světě má. To znamená, že se velmi dobře v Činoherním klubu vědělo, kdo se na jakou postavu hodí svým charakterem. Tak já jsem samozřejmě uplatňoval vše, co bylo v mém srdci a v mé duši a také podle toho si mě do těch rolí vybírali. To je strašně důležité, protože pak je člověk v projevu nesmírně přirozený.

P. C.: Teď jenom taková kulinářská otázka. Nejlepší jídlo, které vám chutnalo a chutná podnes.

V. Kotva: Divná otázka.

P. C.: Co vám tedy v životě chutnalo nejvíc?

V. Kotva: To já vám řeknu, to je jednoduché. To bylo doma, když maminka udělala králíka na smetaně nebo na česneku anebo když byla na pekáči husa. Už jsem ani nestál o ty knedlíky a o to zelí, ale když to maminka udělala, to se maso jen rozsyřalo, tak mi vždycky vytrhla z toho hřbetu kousek masa a namočila do té slaniny chleba. To bylo úžasné.

P. C.: To jsem čekal, že řeknete "máma" a "doma".

V. Kotva: My jsme měli dvě kozy a dvakrát do roka prasátko, protože bylo komu co rozdávat. Maminka měla jedenáct sourozenců, tatínek jich měl pět a tak bylo komu co dávat, nám z toho nezbylo dohromady nic, ale přece jenom zbylo a ty jitrničky, jelítka, hlavně ty jitrničky byly tak dobré, jaký už v životě asi jíst nebudu. A zrovna tak, když mluvíte o mém nejoblíbenějším jídle, tak to byl chleba. Když jsem učil ve Lhotě pod Radčem, tak jsem tam byl u jednoho sedláka a babička pekla vždy jednou za čtrnáct dní dvanáct bochníků chleba. Vždycky jsem přinesl domů jeden bochník a my s tátou jsme si ho ukrajovali a dávali do bílé kávy, sládko to na jazyku a bylo to jak mandle. Tak to bylo nejlepší, v podstatě to vyplývá z domova.

P. C.: To je dobře, to jsem chtěl slyšet. A zajímavé je, že v Radnicích, Stupně, Lhotě pod Radčem nebo Hřešihlavech ještě podnes mají dobrý chléb. Radnický chléb je dobrý podnes.

V. Kotva: No býval ten Kublovic chleba a teď ho myslím vozí ze Stupna. Anebo ty koláčky od Kublů. A víte, to je zajímavé, že v Radnicích bylo asi pět pekařů a každý uměl dělat kvalitně něco jiného.

P. C.: A teď něco hezkého, co byste chtěl uvést na závěr. Ze svého života i pro nás pro ostatní.

V. Kotva: Aby byl ve světě mír, aby lidé na sebe nebyli nevraživí, aby jeden nečekal, kdy může druhého okrást, to se dnes dělá velmi často. Morálka lidí je velmi špatná a vždycky

mám radost, když potkám nějakého čistého, upřímného, laskavého a vstřícného člověka, který dovede ne sám prát, ale hlavně pomáhat druhým. Zrovna tak jako dneska, já to řeknu upřímně, ta válka v Iráku, to strašení válkou, to je strašný nesmysl... a to všechno ze sobeckých důvodů, protože těm, kteří by tu válku chtěli, jde hlavně o peníze, tedy ne o peníze, ale o to, co by mohli získat, tzn. tady je to nafta.

Válka vždycky byla zlo, odnesli to především ti prostí lidé a těch pár bohatců, kteří byli schovaní v krytech, hnali na frontu, na ty jatka, toho prostého člověka.

Děkuji také, že jste byl tak trpělivý a vyprávěl nám takové milé věci.

V. Kotva: Já vám srdečně děkuji, že jste se mě ujali a že se snažíte zachovat alespoň to, co jde. Především vždycky je to litera, zatímco obraz člověka mizí.

P. C.: Děkuji vám mnohokrát za rozhovor.

Výročí:

Jiří Potůček z Vranova jeden z hrdinů heydrichiády

Atentát na říšského protektora R. Hendricha, který byl proveden v květnu 1942 českými parašutisty, vyslanými z Anglie, patří nesporně k jedním z nejvýznamnějších činů českého ilegálního protinacistického odboje, i když po něm následovala masová persekuce a popravy stovek českých vlastenců. Většina parašutistů byli odvážní a stateční vojáci, odhodlaní i k nejvyšším obětem. Jedním z nich byl i Jiří Potůček z Vranova.

Narodil se 12.7.1919 v Brunecku v Jižním Tyrolsku, kde jeho rodiče sloužili jako osobní komorník u hraběte Šternberka, majitele panství v Březině. Brzy po narození syna se rodina Potůčků vrátila do vlasti. Zpočátku žila ve Šternberku, později se přestěhovala do Vranova (nyní obec Břasy, okres Rokycany) v domku čp. 56, patřící paní Potůčkové.

Zde Jiří v letech 1925-1930 vychodil obecní školu a v sousedním Stupně pak školu měšťanskou. Byl to průměrný žák tiché a uzavřené povahy, která ho doprovázela i dalším obdobím. Po ukončení školy nastoupil k Baťovi do Zlína, kde časem dosáhl funkce gumárenského instruktora. Jeho touhou bylo poznávat cizí země, která se naplnila tak, že Baťová firma ho poslala do své filiálky v Osijeku v Jugoslávii. Zde ho zač. r. 1939 zastihla okupace ČSR. Již tam se rozhodl aktivně zapojit se do aktivního boje proti německým okupantům. Z Osijeku odjel přes Řecko, Turecko a Sýrii do Francie, kde se na začátku roku 1940 v Agde přidal k čsl. zahraniční armádě. Byl zařazen k telefonní rotě jako spojač. Po pádu Francie odešel do Velké Británie, kde byl zařazen ke spojovací rotě. Poté absolvoval speciální sabotážní kurz ve Skotsku. Po tvrdém parašutistickém výcviku byl v prosinci 1941 pod krycím jménem Alois Tolar vysazen na území protektorátu jako člen skupiny Silver A společně s velitelem skupiny Alfrédem Bartošem a Josefem Valčíkem. Hlavním jejím úkolem bylo spolu s další skupinou provedení atentátu na říšského protektora R. Hendricha a zajišťovat zpravodajské spojení s čsl. vládou v Londýně. Nový rok 1942 prožil tajně ve Vranově se svou matkou a přes matčiny prosby, aby zůstal, odešel z domova se slovy: "Jsem voják, maminko, přísahal jsem, musím konat

svou povinnost, musím!" A tak opustil svůj domov, aby se už nikdy zpátky nevrátil.

Po atentátu na Hendricha a po tragických událostech - vypálení Lidic, srovnání se zemí Ležák, nastala obrovská honička i na účastníky atentátu. Skupina Silver A byla rozbita a Potůček zoufale prchá z místa na místo.

Dne 30. června 1942 se ukrýval v obci Končiny u Bohdašína, kde na něj udělalo gestapo zátah. Jiří Potůček se prostřílel z obklíčení a unikl ještě tři dny. Vyhladovělý a unavený usnul v křoví u železniční trati nedaleko Rosic nad Labem. Zde jej po vyžrazení jeho úkrytu zrádcem Fitzbauerem našel strážmistr protektorátního četnictva Karel Půlpán a ve spánku jej zastřelil. Dnes toto místo v lesíku na severním okraji Pardubic připomíná pomník. Další pamětní deska připomíná Jiřího Potůčka v ve Vranově- Břasích.

Jaromír Gottlieb, Cis

Prameny: Petros Cironis a kol.: Revoluční Rokycansko
Josef Široký, in Minulostí Rokycanska 4/1969

Z červencového zasedání VV OV KSČM

Podle organizačního plánu práce OV KSČM na druhé pololetí roku 2011 bylo uskutečněno jednání výkonného výboru - ve středu 13. července 2011 s následujícím programem

1) Projednání stanoviska 8. zasedání OV KSČM v Berouně ve věci Vojenského újezdu Brdy.

2) Upřesnění plánu práce na druhé pololetí roku 2011.

3) Projednání stavu členské základny okresní organizace - jubilea.

Členové VV se seznámili s textem "Stanoviska 8. zasedání OV KSČM v Berouně z 28. června 2011 ve věci Vojenského újezdu Brdy" a přijali jednomyslně souhlasné stanovisko s ním. Zároveň bylo odsouhlaseno, aby toto bylo nejpozději v pondělí 18. července 2011 v pondělí, předáno předsedovi KR KSČM s. Urbanovi s požadavkem jeho projednání na úrovni tohoto orgánu a postoupeno dále i na ÚV KSČM.

Upřesnění termínů akcí plánu práce OV KSČM na druhé pololetí 2011:

Byly zrušeny následující termíny (akce):

- zasedání OV KSČM - dle plánu mělo být provedeno 20.07.2011

- porada s předsedy ZO KSČM - dle plánu měla být provedena dne 27.07.201

Potvrzeny byly následující termíny:

- jednání VV OVKSČM - 10.08. - 07.09. - 12.10. - 09.11. - 07.12.

- jednání OV KSČM - 14.09. - 16.11. -

- porady s předsedy ZO KSČM - 21.09. - 25.11. -

- provedení VČS ZO KSČM provést v období X. XI. XII. 2011

- OK KSČM bude provedena v sobotu 28.01.2012

- VIII. sjezd KSČM se připravuje na dny 28. a 29. 05. 2012

VV připomíná povinnost, uloženou ÚV KSČM, odvést členský příspěvek v minimální výši 30,- Kč na člena k pokrytí ekonomických nákladů konaného VIII. sjezdu KSČM. Tato částka je splatná do konce roku 2011.

O stavu členské základny referoval s. Sýkora. Seznámil VV s jednotlivými jubilei členů v prázdninových měsících. Bylo přijato rozhodnutí, aby těm členům, kteří v prázdninovém období oslavují životní výročí, byl zasláno blahopřání prostřednictvím České pošty.

L. Dufek

Kdy vyjdou Listy?

Vážení čtenáři,

jako každý rok i letos vydáváme prázdninové dvojčíslo 7-8 za měsíce červenec-srpen. Dalším bude č.9, které vyjde v zář.

Přejeme našim čtenářům tištěné i internetové podoby Listů příjemné a ničím nerušené prázdniny a hodně daleko od nepříjemností.